

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

Si afirmàvem que no tenim pecat, ens enganyaríem a nosaltres mateixos i la veritat no estaria en nosaltres, escriu l'apòstol sant Joan (1 Jn 1, 8).

Tots necessitem la misericòrdia de Déu i podem comptar amb ella. Ara bé, el desbordament d'aquesta misericòrdia, no pot penetrar en el nostre cor mentre no hàgim perdonat aquells que ens han ofès... Si ens neguem a perdonar els nostres germans i germanes, el nostre cor es tanca i la seva duresa el fa impermeable a l'amor misericordiós del Pare (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 2840). Recordem també que en el "Pare Nostre", JESÚS ens ensenya a demanar: Perdona les nostres ofenses com també nosaltres perdonem...

Aquesta petició és tan important que és l'única sobre la que el Senyor insisteix, sobretot en el Sermó de la Muntanya: *Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen... Si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres; però si no els les doneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres* (Mt. 6, 12, 14).

Una gran victòria

El perdó és una gran victòria contra l'odi i els pitjors instints humans. Aquesta nova força dona sentit a la vida de les persones per a harmonitzar la pau interior que tots necessitem. «El perdó testimonia que en el món hi és present l'amor i que l'amor és més fort que el pecat» (Joan Pau II, encíclica *Dives in misericordia*, DM, 14).

Veurem el valor inestimable del perdó cristià en el següent relat.

És una història, contada per un missioner, que transcorre en un poble xinès després d'una sagnant persecució contra els cristians.

«El dia de la "massacre" –explica el missioner– va morir tota una família sencera de vuit persones, excepte dos ancians que en aquell moment eren absents. Quan després, al cap d'una estona, van aconseguir trobar la barraca on vivien, ja era buida. L'avi per poc es torna boig. Corria pels carrers del poble, amb els ulls aterrits, buscant els seus fills i els seus néts. Va ser tan gran la seva commoció que va conservar fins la mort, un tremolor nerviós.

El fet que l'assassí de la seva família era un dels seus antics alumnes, a qui havia apreciat molt i havia fet molts favors, li semblava encara més horrible el crim i el feria més cruelment. El criminal havia fugit, pensant

que, si arribaven a trobar-lo, el primer que farien seria matar-lo també a ell.

O som cristians o no ho som.

Cinc mesos després d'aquest fet, trobant-me jo un dia al poble, el catequista, guia dels cristians, va venir a mi. Em diu:

– Pare, tinc una notícia dolenta: l'assassí demana que hom el permeti entrar al poble, i jo no puc pas negar-me a que vingui. No tenim cap dret a impedir-ho i, a més, no ens hem de venjar. O som cristians o no ho som! Avisaré les famílies cristianes iestic segur que tothom el perdonarà de tot cor. Però hi ha aquest pobre ancià Wang. Com actuar per ajudar-lo a superar el tràngol?

- Què puc fer jo?...
- Hauria de convèncer-lo de què perdonés, Pare.
- Quin moment més difícil m'espera, amic meu; però ho intentaré.

Així que, vaig cridar en Wang i li dic:

- Amic meu. Som cristians. Pensa que tens sants en la teva descendència, i cal que tu siguis digne d'ells.
- Què vol dir, Pare?
- Si l'assassí de la teva família tornés al poble i et trobessis amb ell, què faries?
- Em llançaria en contra d'ell i l'ofegaria!

Feia pena veure'l. Jo li agafo les mans i li dic:

- Ja saps què diem sempre: o som cristians o no ho som... No l'ofegaries pas, veritat?...

No pogué dissimular el plor, va dubtar un moment, i, tot eixugant-se dues llàgrimes va dir:

- D'acord, Pare, que torni.

I com jo el seguia mirant sense dir ni una paraula, va afegir:

- Sí, sí, digui-li que torni: així veurà si sóc cristià o no.

Era el capvespre; els cristians eren units al voltant meu com cada tarda al pati del catequista; parlaven tot bevent te i fumant amb les seves grans pipes. Per a ells, era el millor moment del dia. Però alguna cosa enria l'ambient. Ningú tenia valor de parlar-ne. El pobre Wang era al meu costat, tot tremolós, pàl·lid. Els altres formaven un cercle davant meu, tots molt afligits. Tots ho sabien: L'assassí arribaria d'un moment a l'altre.

De sobte, el cercle s'obre. Al fons, a la llum tremolosa dels fanals que pengen dels arbres del pati, veig avançar l'assassí, amb el cap baix i el pas lent, com si sentís sobre d'ell el pes de les malediccions de tots aquells homes. Arriba davant meu... i cau de genolls. Tot, enmig d'un silenci espantós. Jo tenia un nus a la gola, i tot just vaig poder dir-li:

– Amic, ja ho veus. Si haguéssim mort la teva família i tornessis aquí com a vencedor, què faries?

Se sent un gemec i tot seguit un gran silenci. El vell Wang, dempeus, s'inclina sobre el botxí de la seva família, l'aixeca i li dona una forta abraçada...

Dos mesos més tard, l'assassí va venir a casa meua: «Pare, abans no entenia la seva religió, però ara ho veig clar. M'han perdonat de debò! Sóc un miserable...! podria també jo fer-me cristià?»

No cal que us digui la meua resposta. Llavors em va dir:

– Pare, voldria demanar el que potser és un impossible. Voldria que el vell Wang fos el meu padrí.

– Amic meu, -li dic- prefereixo que l'hi ho demanis a ell mateix.

Un temps després, Wang, acceptava com a fill espiritual l'assassí de tota la seva família...»

Un món més humà

Aquest exemple heroic demostra com, amb la vivència de l'Evangeli, el perdó de les ofenses i la misericòrdia, poden canviar el món i fer-lo més humà.

«Un món del qual se n'eliminés el perdó –escrivia el Papa Joan Pau II–, seria solament un món de justícia freda i irrespectuosa, en nom de la qual cadascú reivindicaria els seus propis drets davant els altres; els egoïsmes de tota mena, adormits en l'home, convertirien la vida i la convivència humana en un sistema d'opressió dels més febles per part dels més forts o en un camp de lluita permanent dels uns contra els altres.

Per això, l'Església ha de considerar com un dels seus deures principals, proclamar i introduir en la vida, la misericòrdia, revelada en el més alt grau en Crist JESÚS. La misericòrdia, no és solament per la mateixa Església com a comunitat de creients, sinó també en un cert sentit per a tots els homes, car és font d'una vida

nova de la qual l'home, exposat a les forces prepotents de la triple concupiscència que actuen en ell, està en condicions de construir» (DM, 14).

JESUCRIST insisteix en la necessitat de perdonar els altres. Quan Pere li pregunta: *Senyor, quantes vegades he de perdonar les ofenses del meu germà? Fins a set vegades? JESÚS respon: No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set* (Mt 18, 21-22). En hebreu, setanta vegades set és com si digués “sempre”. «A més, nostre Senyor no limita el perdó a un nombre fix de vegades, sinó que declara que aquest perdó ha de ser permanent i absolut» (Sant Joan Crisòstom).

No hem de perdonar ofenses greus del nostre proïsme, cada dia. No obstant, el perdó és el nostre pa quotidià, perquè malgrat tota la confiança que puguem tenir els uns amb els altres, sempre hi ha paraules que fereixen, actituds o situacions en les quals xoquen les susceptibilitats, i això requereix sentit de la continuïtat per esforç del perdó mutu diari.

Sant Benet demana als seus monjos que recitin cada dia el Pare Nostre com a conclusió dels Oficis de Laudes i Vespres, «degut a les espines d'escàndol que solen produir-se, a fi que els germans, units en la promesa que fan mitjançant aquesta oració, en dir perdona'ns els nostres deutes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors, arribin a purificar-se d'aquesta mena de faltes» (Regla, cap. 13).

No obstant això, «és obvi que el fet de perdonar no anul·la les objectives exigències de la justícia. La justícia rectament entesa, i aplicada, constitueix la finalitat del perdó. Enlloc de l'evangeli, ni el perdó ni tan sols la misericòrdia, com la seva font, signifiquen indulgència envers el mal, envers l'escàndol, la injustícia, l'ultratge comès» (DM, *ibíd.*). En tot cas, la reparació del mal, del dany causat i la satisfacció de l'ultratge, són necessaris.

L'amor gratuït

Qui vol perdonar no ha d'esperar que el perdonin abans a ell. El perdó ve d'un amor espontani i gratuït. El Senyor ens demana que perdonem de tot cor a tots els qui ens han ofès, als responsables de les nostres contrarietats i dificultats, dels nostres fracassos, tot i que les seves intencions no estiguin d'acord amb la justícia. JESÚS no va esperar que els seus botxins es penedissin per perdonar-los. El perdó es justifica plenament pel desig d'obeir Déu, que d'això ens en dona exemple. Així com Déu al perdonar-nos vol arribar a una plena reconciliació amb nosaltres, així nosaltres hem de fer el que puguem per a reconciliar-nos amb els que ens han ofès.

El perdó, impossible a les nostres pròpies forces, és una gràcia que Déu posa a la nostra disposició per a poder-nos donar satisfacció a nosaltres mateixos. Si la demanem amb sinceritat, Déu ens donarà la gràcia de perdonar de tot cor, com ell ens perdona a nosaltres. «La certesa de ser escoltats en les nostres peticions es funda en l'oració de JESÚS. L'oració, unida a la seva, feta amb confiança filial, aconsegueix el que es demana en el seu Nom» (*Catecisme*, núm. 2614, 2741). En efecte, JESÚS ens diu: *Demaneu i Déu us donarà; cerqueu i trobareu; truqueu i Déu us obrirà; perquè el qui demana, rep; el qui cerca troba; i a qui truca, li obren* (Mt 7, 7-8).

Aquestes paraules s'apliquen en primer lloc a les gràcies necessàries per a la nostra salvació, com és la del perdó. Així doncs presentem-nos davant de Déu perquè sigui testimoni de la nostra voluntat de perdonar i, digem-li qui són els que ens ofenen i que volem perdonar-los. Dipositem el que ens costi, al peu de la Creu de JESÚS i demanem-li que ompli el nostre cor de confiança i de pau. D'aquesta manera, lliurarem a qui ens ha ofès del deute envers nosaltres i ens lliurarem nosaltres mateixos de la nostra pròpia amargor.

Si ens neguem a donar el perdó a una persona, la recloem en la seva culpa. La negativa a perdonar o la ira, són el verí que impedeix que ens guarim (cf. Sir. 28, 3), impedeix que sapiguem pregar i puguem lloar Déu. Qui no perdona es tortura a si mateix. Però qui decideix perdonar, Déu l'ajuda en aquesta pràctica de la caritat i condueix delicadament les dues parts a la reconciliació. Una vegada iniciat el procés, nosaltres mateixos hem de demanar també perdó a Déu pels nostres pecats, hem de demanar saber perseverar en el perdó setanta vegades set i que, quan sigui possible, donem mostres concretes del nostre amor a qui ens hagi ofès.

Una lluita interior

Per ajudar-nos a perdonar, JESÚS va voler ser Ell mateix el nostre model i la font del perdó. En la creu, enmig dels més cruels sofriments, prega així al seu Pare: *Pare, perdona'ls, que no saben el que fan* (Lc 23, 34), Així va merèixer per a nosaltres la gràcia de perdonar. No obstant això, no ens resulta pas fàcil ser misericordiosos amb els que ens fan sofrir. Malgrat els nostres generosos esforços, potser sentirem en nosaltres i a pesar nostre, certa aversió envers la persona que ens ha fet algun mal. La voluntat de perdonar pot, en efecte, xocar amb les reticències dels sentiments i les emocions. Per això cal distingir en nosaltres el que és "sentiment" i el que és "voluntat". El sentiment de rebel·lió, en veure a qui ens ha ofès, és natural i en això no hi ha pecat. El que se'ns demana és que ens esforcem per no acceptar-ho i, sobretot, per no actuar d'acord amb aquest sentiment. No importa si la memòria no pot obli-

dar l'ofensa. Demanem-li a Déu la seva gràcia i, amb aquesta ajuda, disposem-nos a perdonar.

És una lluita interior de la qual en veurem, tot seguit, un admirable exemple.

Joana Francesca Fremiot, nascuda a Dijon (França) l'any 1572, contreu matrimoni a l'edat de vint anys amb el baró de Chantal. La seva llar, on neixen quatre fills, coneix durant vuit anys una profunda felicitat, brutalment interrompuda per una tragèdia l'any 1600.

El senyor de Chantal ha convingut realitzar amb un dels seus cosins, el senyor de Anlezy, una partida de caça als boscos pròxims al castell. La seva indumentària s'assembla al color d'una cérvola, i el seu amic, al veure'l a través de les falgueres, el confon amb un animal salvatge, dispara sobre ell i li secciona una cuixa: «Em moro!, -crida el senyor de Chantal estès a terra-; amic meu, cosí, et perdono de tot cor, car el teu tir ha estat per imprudència.» Tot seguit envia un criat per avisar la senyora de Chantal: «Però ai!, -diu amb els ulls amarats de llàgrimes-, no li diguis que estic greument ferit; digues-li solament que tinc una ferida a la cuixa.»

«Honrem la divina Providència»

La jove baronessa, que reposa del part del seu quart fill, presagia el pitjor i va cap allà amb el cor destrossat. Al veure-la des de lluny, el senyor de Chantal crida:

- Amiga meva, la sentència del cel és justa, cal acceptar-la i morir.
- No -diu ella-, has de curar-te!
- Serà en va, -diu a poc a poc el ferit, que sent com es mor.

Amb tan terrible cop, la senyora de Chantal esclata en sanglots i plors, i del seu cor s'escapen crits de retret contra el senyor de Anlezy.

- Ah! -diu el ferit interrompent-la-, honrem la Divina Providència i contemplem-ho tot d'una manera més elevada.

Els metges venen de tot arreu. La baronessa, entre el temor i l'esperança, va de l'un a altre:

- Cal curar el senyor de Chantal -repeteix entremig de llàgrimes.

És tan gran el seu dolor que no pot admetre la desgràcia. Una vegada i una altra s'escapa tot plorant de l'habitació on descansa el malalt i, corrent pels passadissos del castell, crida amb força:

- Senyor, pren-me tot el que tinc en el món, però deixa'm el meu marit.

Però tan ardents i pures pregàries no seran satisfetes. Després de rebre els sagraments amb molta pietat, el

senyor de Chantal demana a la seva dona i al seu fill que no pensin mai a venjar la seva mort. Els diu que ell perdona a qui l'ha matat sense voler i mana que aquest perdó quedi per escrit en el registre de l'església. Fins el moment de la seva mort, vuit dies després de l'accident, va ser un model de paciència, deixant un bell exemple de misericòrdia cristiana. Tenia trenta-cinc anys.

Les dames dels castells veïns la visiten amb freqüència, intenten consolar la senyora de Chantal però tot és en va. Se sent emocionada i agraïda, però a la nit, a la seva habitació, pensa: «No em deixen plorar a gust. Creuen alleujar-me però m'estan martiritzant encara més.» Cau de genolls, plorant..., i així passa tota la nit.

Han passat ja uns tres o quatre mesos. És tan feble la seva salut que és desconeguda. Solament té cura dels seus fills, que sense entendre la seva tristesa, li multipliquen les carícies i així, poc a poc, va recobrant més ànim per a viure.

L'homicida del seu marit no ha deixat la regió, i la desconsolada vídua, mancada de valor per a tornar-lo a veure, no aconsegueix perdonar-lo. Ha de passar per la seva vida Sant Francesc de Sales, com veurem tot seguit.

El difícil perdó d'una santa

Cinc anys més tard, aquest gran sant, que havia esdevingut el seu confessor, li escriu així: «Vostè em demana que li aconselli com ha d'actuar en l'entrevista amb la persona que va matar el seu marit... No cal que busqui ni el dia ni l'ocasió; però si aquesta es presenta vull que demostris un cor bondadós, afectuós i compassiu. Ja ho sé que s'emocionarà i s'esfondrarà, que la seva sang bullirà; però i què? Va succeir-li el mateix al nostre estimat Salvador davant la tomba de l'amig Llätzer mort; i també davant la seva Passió.

Però... què diuen d'això les Sagrades Escripures? Que en l'un i l'altre cas, JESÚS va alçar la vista al cel. Això és, filla meva, Déu fa que vegi en aquestes emocions fins a quin punt som de carn, d'os i d'esperit... Crec que m'he explicat prou. Ho repeteixo: no espero que vagi a la trobada d'aquest home, sinó que sigui condescendent amb qui vulgui procurar-la...»

La senyora de Chantal obeeix i accepta mantenir una entrevista amb el senyor de Anlezy. Es mostra afectuosa, tant com el seu cor l'hi ho permet, però aquesta entrevista li resulta extremadament penosa. Es pot dir que la frase de perdó que surt dels seus llavis li costa més que tots els esforços de santificació junts. I, volent anar encara més lluny en el perdó, li proposa al senyor de Anlezy, que acaba de tenir un fill, de dur el nounat a la pila sagrada del baptisme. Aquest va ser el perfecte perdó de les ofenses d'aquella que va arribar a ser Santa Joana de Chantal.

Quan perdonem, la gràcia de Déu ens transforma. A poc a poc, l'amor que omple el nostre cor es desborda i pot aconseguir la conversió dels que ens han ofès, convertint-nos així, en perfectes canals de la gràcia de Déu.

No obstant, quan perdonem els altres no hem de creure'ns millors que ells. Això seria un excés d'orgull i no hem d'oblidar que som pecadors. Demanar perdó pels nostres pecats, per les nostres ofenses a Déu i als homes, perdonar els que ens ofenen, ens fa avançar pel camí de la vida eterna. Per això Sant Gregori Nisà ens diu: «Si les Escripures supliquen Déu misericordiós, si la veritable benaurança és el mateix Déu, resulta evident, en conseqüència, que un home misericordiós és digne de la benaurança divina, perquè ha aconseguit allò que caracteritza a Déu: *Misericordiós i just és el Senyor; el nostre Déu s'apiada de nosaltres* (Sal 114-115, 5) » (Homilia sobre la 5ª benaurança).

Demaneu a la Santíssima Verge, Mare de misericòrdia, i a Sant JOSEP, la gràcia de la vida eterna.

I nosaltres, mentre preguem per tots els vostres éssers benivolguts, us desitgem un feliç any nou.

Dom Antoine Marie
— — — — —, o.s.b.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envï'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
- Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
- Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>